

Тиранина потрепера отъ ужасъ неисканъ,  
Като злодѣй дочакалъ прѣдсмъртния си часъ!

Тѣй нявга ненадѣйно небето се навѣсва;  
Тѣй нявга вулканътъ се задимява съ ядъ;  
Тѣй лева кога ревне пустинята потърсва,  
И сички твари хищни и сичкий мръсенъ гадъ!

Смая се цѣлъ свѣтъ! Чу се: България възстава!  
Гори, поля екнаха, захвана страшенъ бой;  
Раковски се пробуди въвъ гроба си тогава  
И лютъ Хаджи Димитъръ потърси мечъ свой!

## II.

Но дѣ сж ваш'тѣ нѣми и жалостни гробове?  
Тамъ, дѣо днесъ почива измжчений ви прахъ,  
Тамъ, дѣ смъртъта жестока тѣй млади ви зарови,  
Защото я срѣснхте, и гордо, и безъ страхъ?

Покрива ли ги мряморъ, надписанъ съ имена ви,  
Окичватъ ли ги вѣнци? Окичва ли ги честь?  
И нѣкой гласъ любезенъ услажда ли съня ви?  
Прихожда ли тамъ нѣкой да рони сълзи днесъ?

Но що да питамъ вази?! Да питамъ тѣзъ усои,  
Да питамъ тѣзъ полета, нажавсени съ кръвта,  
Да питамъ планинитѣ и бурнитѣ порои,  
И на селата пусти да питамъ пепельта!

Умрѣхте вие, братя, отъ удари кръвнишки!  
Смаза ви на тирана свирѣпия напоръ;  
И гладъ, и смъртъ, и рани, и вѣнци мжченишки,  
Вий всичко днесъ приехте, освѣтъ единъ позоръ.